

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **R. A.**, zastoupený JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2009, č. j. 56 Az 175/2008 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Evy Poláčkové **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 7. 2009, č. j. 56 Az 175/2008 - 43, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 12. 2008, č. j. OAM-568/LE-PA03-PA03-2008, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14a zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž především uvedl, že jeho kasační stížnost je přijatelná rovněž ve smyslu ust. §104a s. ř. s., protože v napadeném rozhodnutí shledává zásadní pochybení, jež mělo odpovídající dopad do jeho hmotněprávního postavení. Krajský soud podle stěžovatele soud hrubě pochybil při výkladu a aplikaci práva. Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst.1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Nejvyšší správní soud tento neurčitý pojmu vyložil v rozhodnutí 1 Azs 13/2006 ze dne 26. 4. 2006: Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik

zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude dále přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu sledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Stěžovatel namítal v kasační stížnosti zásadní pochybení krajského soudu, jež mělo odpovídající dopad na jeho hmotněprávní postavení, když podle jeho názoru hrubě pochybil při výkladu a aplikaci práva, neboť nesprávně posoudil a interpretoval hranice a mantinely správního uvážení, při jejichž překročení již postup správního orgánu nese rysy svévole. Stěžovatel si je vědom výjimečnosti a subsidiarity institutu humanitárního azylu, ale je nutné, aby ministerstvo posoudilo případ kvalifikovaně, konkrétně a individuálně, což se nestalo, když pouze konstatovalo, že důvod hodný zvláštního zřetele nezjistilo a že stěžovatel je osobou drogově závislou, přičemž jeho zdravotní stav nevyžaduje hospitalizaci. Krajský soud pak následně podle stěžovatele nedostal své přezkumné povinnosti, když nevěnoval odpovídající pozornost námitkám, že pro správní uvážení chyběl konkrétně zjištěný skutkový podklad.

Nejvyšší správní soud se otázkou soudního přezkumu správních rozhodnutí zabýval mimo jiné v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, podle kterého na udělení azylu z humanitárního důvodu podle ust. § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a soud jeho rozhodnutí přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval i v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, publikovaný na www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publikovaný na www.nssoud.cz. Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v možnosti poskytnout mezinárodní ochranu i v situacích, když nebyl zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zákonný pojem „důvody zvláštního zřetele hodné“ představuje typický neurčitý právní pojem. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, nýbrž i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u nepřiznání humanitárního azylu však je omezen. Správní rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

V daném případě proto krajský soud nepochybil, pokud přezkoumával, zda správní uvážení ministerstva nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a bylo v souladu

pravidly logického posuzování a pokud hodnotil procesní správnost postupu ministerstva. Z obsahu spisu v dané věci vyplývá, že krajský soud plně dostal své přezkumné povinnosti, se všemi námitkami stěžovatele se vypořádal a náležitě je odůvodnil a vzhledem k výše uvedenému přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rámci své vymezené pravomoci.

Nejvyšší správní soud také nesdílí názor stěžovatele, že ministerstvo neposoudilo jeho případ kvalifikovaně, konkrétně a individuálně, neboť nezjistil, že by k některým stěžovatelem předkládaným námitkám nebylo přihlédnuto. Konkrétně uváděná námitka týkající se stěžovatelova zdravotního stavu je v rozhodnutí ministerstva náležitě odůvodněna. Ministerstvo se zabývalo posuzováním důvodu zvláštního zřetele hodného a závěr o nepřiznání humanitárního azylu je odůvodněn a podložen relevantní argumentací právě vzhledem ke zdravotnímu stavu stěžovatele. Z odůvodnění rozhodnutí ministerstva je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž ministerstvo čerpalo svá skutková zjištění, že skutkový stav byl zde přílehavě právně posouzen a že tak ministerstvo nepřekročilo mantinely svého rozhodování.

Pokud se týká obecných tvrzení stěžovatele o nedostatku důvodů rozsudku, nejvyšší správní soud se podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran vyjadřoval v celé řadě rozhodnutí, např. v rozsudcích ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb.NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb.NSS. S ohledem na uvedenou judikaturu lze tak konstatovat, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. I přesto, že stěžovatel uváděl důvody přijatelnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení soudem ustanovena zástupkyně advokátka a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu) 2 100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 2 400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, která činí 456 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu